Comunicació

Per PepMaria el dc., 19/04/2017 - 09:00

A la pel·lícula *Lo imposible* de Juan Antonio Bayona, una família de pare, mare i tres fills marxen a una illa de Tailàndia a passar les festes de Nadal. Un tsunami arrasa l'illa. Per sort, tots cinc sobreviuen, però queden separats en dos grups: mare i fill gran (María i Lucas) per un costat; i pare i fills petits per l'altre. No saben res els uns dels altres, enmig del caos general de l'illa. La Maria i en Lucas són traslladats a un gran hospital, on ella espera una operació a la cama. La Maria, que és metgessa, diu al Lucas (7 anys) que la gent de l'hospital estan desbordats, i que surti a ajudar, que ella està bé i pot esperar. Aleshores en Lucas es comença a passejar per l'hospital, sense saber què fer. A la recepció, un home gran que en Lucas no entén se li dirigeix desesperadament tot ensenyant-li una foto familiar i senyalant-hi la cara d'un nen, aparentment el seu fill. En Lucas busca full i bolígraf i apunta el nom de l'infant. Mentre es passeja per les sales de l'hospital cridant aquest nom, altres persones ingressades li passen altres noms, que ell va apuntant i va cridant. Al principi només acumula nous noms però no troba cap dels noms apuntats. Al cap d'un cert temps, un nen respon a la seva crida. Ell l'abraça, li senyala que esperi i va a buscar el pare d'aquell nen. Amb un goig immens, contempla com pare i fill s'abracen.Tal vegada el nostre món s'assembla en aquell hospital tailandès ple de víctimes del tsunami. Potser el món separa les persones que s'estimen, potser necessitem re-connectar. En la distància i la incomunicació ens podem sentir petits i inútils com en Lucas. Però també podem escoltar una veu interior amorosa (com la de la Maria) que ens anima a sortir del nostre racó: sense saber massa què farem, però disposats a ajudar. I aleshores ens aturarem davant de rostres sofrents que busquen persones estimades. Primer només acumularem problemes (noms a connectar), però després arribaran les connexions, i serem joiosos testimonis de trobades.
Confiar en la veu interior, sortir a ajudar sense saber massa com, escoltar compassivament, buscar pacientment, i fer possible el moment que restaura la joia. Sembla *impossible*. Però ho pot fer un nen de 7 anys.

.....

· "El Mestre digué: 'Els joves, dintre de casa, han de mostrar pietat filial; a fora, han de mostrar veneració fraterna. Que siguin seriosos i fidels. Que estimin a tothom i que tractin com a família els qui tenen humanitat. Si practiquen tot això i encara els queden forces, aleshores que es dediquin als estudis de lletra." Confuci *Analectes* I, 6.
· "El amor consiste en comunicación de las dos partes, es a saber, en dar y comunicar el amante al amado lo que tiene, o de lo que tiene o puede; y así por el contrario, el amado al amante" Ignasi de Loiola, *Exercicis Espirituals* [231, 1-2].
· "Obriu els nostres ulls a tots els sofriments humans; inspireu-nos la paraula justa i escaient quan trobem germans sols i desemparats; doneu-nos generositat i decisió per ajudar fraternalment els oprimits i indefensos. Que la vostra Església sigui testimoni de veritat i de llibertat, de justícia i de pau. Que tothom hi pugui trobar l'esperança que no mor." (Pregària Vc de l'Eucaristia).

.....

· En quines ocasions he desenvolupat iniciatives semblants a la d'en Lucas? Què n'he après?
· Quins sorolls m'impedeixen escoltar la veu interior que em convida a sortir a ajudar?
· Què valorem més en l'educació dels joves: "els estudis de lletra" (Confuci) o la capacitat d'iniciativa per fer un món millor?